నేటి నిజం

కప్పగంతుల సత్యనారాయణ

ఆమె, కొత్తగా కాఫరానికి వచ్చింది.

కథలలోను, నవలలోనూ చదివి, కాపురం అంటే మధురాతి మధురంగా వుంటుందనుకుంది

అత్తగారు ఆదరిస్తా రనుకన్నది. ఆడబిడ్డలు పరిహాసాలాడుతూ, నవ్వుతూ సుఖపెడతా రనుకున్నది. భర్త తనకు అరచేతిలో స్వర్గాన్ని చూపెడతాడని సుఖస్వప్నాలు కన్నది.

*　　　*　　　*

అతడు, కష్టపడి చదివాడు. గ
మెప్పుతో పరీక్ష ప్యాసయినా
మంచి ఉద్యోగం దొరుకుతుం
కున్నాడు, మెళ్లో పుస్తెలనుకూ
అమ్మి తన చదువుకు డబ్బు పంపి
తల్లినీ, తనకు చిరుగుపంచతే
అయినా కొడుకు దర్జాకు లో
రాకూడదని తాను తేగలిగిన
రాగిదమ్మిడీని పంపించిన తండ్రి
ఎంతో సుఖపెడదా మనుకున్నా

ౕని చుక్కను పెండ్లి చేసుకొని, 'జంకే మరెవరోయ్' అనే పద్ధ బతుకుదాం మనుకున్నాడు. తన ుపుకు ఫలితం కలుగుతుంది కదా ఆశ పడ్డాడు.

* * *

ఆమె, అత్తింటికి వచ్చిననాడే, తన లన్నీ పోట్టి వనుకున్నది.

౦ంత పోకులు బోగంవాళ్ళకే" ఆడుబిడ్డ అన్నమాటకు, అంత లో పరితపించింది.

ఎపాటూ చేతకాని మొద్దు దొరి అని అత్తగారు, తను నేతి రు సకాలంలో అందివ్వలేదని పట్టుకు, తన తల్లిని తలచుకుని లోనే కుమిలింది. రాత్రి పది కు గదిలోకి వచ్చి, "మీ నాన్న నన్న సైకిలు, ఆయన చచ్చిపోతే త్రం మీ అమ్మ కొనిపెట్టకూ గా?" అని ఈసడించిన భర్త మార్ధ ఎక, గుండె గుభేలుమని వెక్కి వెక్కి ంది.

* * *

అతడు ఎప్పటికేనా ఉద్యోగం దొర అని ఎన్నో రోజులు కనిపెట్టు న్నాడు. పత్రికలలో పడిన ప్రతి వర్టయిజుమెంటుకూ జవాబు శాడు

ఉద్యోగం ఖాళీవుందన్న ప్రతి సుకూ వెళ్ళి ఆ ఖాళీ నింపడానికి తన ఉపయోగం వుంటుందేమోనని విచారించాడు.

ఉద్యోగాలు ఇచ్చే అధికారం గల ప్రతి ఆఫీసరువద్దకూ వెళ్ళి అర్థించాడు. చదువుకునేటప్పుడు, ప్రపంచంలో ఎన్నిరకాల ఉద్యోగా లున్నాయో అతనికి తెలియలేదు. కాని ఇప్పుడత నికి బాగా తెలిసింది. అయితే అతనికి ఉద్యోగంమాత్రం దొరకలేదు.

* * *

రోజులు గడచినకొద్దీ ఆమెకు అత్తిల్లు ఒక నరకమైంది

మంచిగా, స్నేహ భావంతో మాట్లాడేవారు ఒక్కరూ ఆ యింట్లో ఆమెకు కనపడలేదు.

పైగా, ప్రతివారూ ఏదోసాకుతో, ఏదో ఆరోపణతో ఆమెను ఏదో ఒక విధంగా బాధించేవారే అయినారు.

ఆమె కూర్చోడంతప్పు; నిలుచోడం తప్పు; పడుకోడం తప్పు: భోజనానికి రావడం తప్పు; రాకపోవడమూ తప్పే. అంతేకాదు; కారణంలేనప్పుడు ఆమె పనిచెయ్యడంకూడా ఒక అప రాధంగా భావించి 'నీకు అక్కరలేని పని లేదే?' అనీ అత్తగారు కసిరేది.

* * *

కొన్నిచోట్ల అతని బి ఏ. డిగ్రీ చాలలేదు.

మరికొన్నిచోట్ల అది కేవలం అనవ సరమేఅయి అపరాధమైంది కూడాను.

ఉద్యోగం లేకుండా ఎన్నోరోజులు తన తల్లిదండ్రుల దగ్గరనే వుండి గడిపాడు.

తన నిరర్థకత్వం, ఊరివారికే కాక, తల్లి దండ్రులకుకూడా మనఃఖేదం కలిగిస్తున్నదని గ్రహించుకున్నాడు.

'పాడయి పట్నం పొమ్మన్న' సామెత జ్ఞాపకం వచ్చింది.

కాని, ఉద్యోగం వెతకడానికి పట్నం వెడతానంటే ఎవరూ ఒక్క దమ్మిడీ ఇవ్వరు.

* * *

ఆమెకు ఒక హృదయమూ, ఆత్మ ఉందని ఆమెభర్త ఎన్నడూ అనుకో లేదు. తన నిత్యావసర వస్తువులలో ఆమె కూడా ఒకటి అనుకున్నాడు. అతనికి ఆమె ఉపయోగం అంతే.

అత్త, ఆడబిడ్డలు—ఆమెను కొను క్కోకుండా వచ్చిన ఒక బానిస అను కున్నారు. ఆమె అత్తగారు, తన అత్త గారివల్ల ఇలాంటి సుఖాన్నే అనుభ వించింది. ఆడుబిడ్డ, తన అత్తగారి ధాటికి తట్టుకోలేకనే, అత్తింటినుంచి పారిపోయి వచ్చి పుట్టింటిలో మఠం వేసుకున్నది వీ రిద్దరికీ, కోడలిని సుఖ పెట్టడంగాని—అధమం సుఖపడనివ్వడం గాని అంగీకృతమౌతుందా?

* * *

అతనికి అబద్ధమాడవలసిన అవసరం వచ్చింది.

"ఉద్యోగం వచ్చింది. చేరడానికి వెడుతున్నాను" అని చెప్పి నూరు రూపాయలు అప్పుచేసి, పట్నం బయలు దేరాడు.

పట్నంలో ఎన్నో వృత్తులు ఉంటాయి, ఎన్నో ఉద్యోగా లుంటాయి. ఎంతో మంది బ్రతుకుతున్నారు. తన కొక్క డికి స్థానం లేకపోతుందా? తను బ్రతక లేక పోతాడా!

ఆశమీద జీవించడం మనిషికి శ్రమ లేని పని. ప్రయాణం చేస్తున్నంత సేపూ తాను చెయ్యబోయే పని ఏమై ఉంటుందా అన్న ఆలోచనే అతనికి.

* * *

ఆమె భర్తకు బ్యాంకిలో పని. చెన్నపట్టణంలో బ్యాంకులు, డబ్బు ఇవ్వడం, మూడుగంటలతోనే కట్టి వేస్తాయి కాని, అధికారం లేని గుమా స్తాలు ఇంటికి వెళ్ళేటప్పటికి తక్కిన ప్రజలంతా భోజనాలు పూర్తిచేసుకుని నిద్రపోతూ ఉంటారు.

ఆఫీసే జీవితం, ఉద్యోగం చెయ్య డమే పరమార్థంగా గలవాడికి భార్య కష్టసుఖాలుగాని, ఇంట్లోవున్న తక్కిన వారి కష్టసుఖాలుగాని, ఏమిటో తెలు స్తాయా? ఇలాంటి ఉద్యోగుల జీవితం ఒక మెషీను.

నిద్ర లేవడం – ఆఫీసుకు తయార వడం—ఆఫీసుకు వెళ్ళడం—ఆఫీసునించి ఇంటికి రావడం—పడుకోవడం.

అతడు మదరాసుకు చేరుకున్నాడు. హోటలులో బస పెట్టాడు.

అంతటి మహానగరంలో ఉద్యోగానికి ఎవరి దగ్గరకు వెళ్ళాలో అతడికి గ్రాహ్యంకాలేదు.

చేతిలో వున్నడబ్బు జాగ్రత్తగా వాడుకుంటే నాలుగునెలలు వస్తుంది.

నాలుగునెలలలో ఉద్యోగం దొరకక పోతుందా!

ఈలోపల ఎంతోమంది పరిచయమౌతారు. ఎన్నో భోగట్టాలు తెలుస్తాయి.

ఎన్నో ఉద్యోగాలు ఖాళీ ఉంటాయి. అన్నిటికీ తాను అనర్హుడేనా ఏమిటి? ఏదో దొరుకుతుంది.

* * *

ఆమె జీవితం అలానే చాలారోజులు గడిచింది.

చెన్నపట్టణంలో మొగుడికి ఉద్యోగం అని, ఆమె ఒకప్పుడు పొంగిపోయింది. ఇప్పుడస లీ ఉద్యోగం లేకపోతే, భర్తలో కొంత మనుష్యప్రకృతి ఉండేదేమో అనుకున్నది. తనను పంపమని తొందరపెట్టిన అత్తగారికి, తనపైని ఎంత ఆపేక్ష ఉన్నదో అనుకున్నది గాని, అత్తగారి ప్రకృతి ఇలా నేలబెట్టి కాలరాచే స్వభావమని ఆమె కలలో కూడా అనుకోలేదు. ఎన్నో రోజులు గడిచినా, రోజురోజుకూ తన జీవితం మరీ అసహ్యమైపోయిందని ఆమె గ్రహించుకున్నది.

* * *

అతని ఉద్యోగ ప్రయత్నాలు, అతనికేకాదు, చెన్నపట్టణంలో వున్న ఆఫీసు లన్నిటికీకూడా విసుగు పుట్టించాయి.

ఖాళీలు లేకకాదు. అతడవసరం లేదు. ఏ ఆఫీసులో ఖాళీవచ్చినా, ఆ ఖాళీని నింపడానికి తగిన మనిషి ఎక్కడో ముందుగానే వుండివుంటాడు, కొన్ని సందర్భాలలో ఇలాంటి మనిషి నిపట్టే ఖాళీలు ఏర్పడుతాయేమో కూడాను. అతడు చెన్నపట్టణం వచ్చి ఆరు నెల్లయింది. రెండునెలలు అద్దె, రెండునెలల హోటలుబాకీ – అతనికి మదరాసులో లభించిన భాగ్యం.

బాగానే పట్నంవచ్చి పాడయిన వారిలో ఇత డొకడు.

* * *

ఇవ్వాళ సుఖం లేకపోయినా, రేపయినా సుఖపడవచ్చుననే ఆశవుంటే ఏ వ్యక్తి కయినా జీవితంమీద మోజు వుంటుంది.

నిన్న సుఖపడలేదు. ఇవ్వాళ సుఖం లేదు. రేపు సుఖంగా వుండదు. అలాటప్పుడు జీవితం అసహ్యమే.

ఆమె కిటికీవద్ద కూచున్నప్పు డల్లా ఇదే ఆలోచన.

పనిచేసుకొనే టప్పుడు ఆలోచించ డానికి వీలు లేదు

ఎప్పుడేనా కిటికీదగ్గర కూచుంటేనే, ఆలోచన.

ఎదురుగా వున్న బ్రహ్మాండమైన కోనేరును చూస్తూవుంటేనే ఆలోచన, ఆ ఆలోచనకు, ఈ కోనేరు పెద్ద ఆధారం.

* * *

అతనికి, చెన్నపట్టణంలో ఉద్యోగం దొరకదనేమాట రూఢిగా తెలిసిపోయింది.

హోటలువాడు అన్నం పెట్టనన్నాడు. ఇంటి యజమాని, అతని రెండుమూడు జతల దుస్తులను తన స్వాధీనం చేసుకుని, అద్దె యిచ్చి పట్టుకొని వెళ్ళమన్నాడు.

ఇది అతనికి గొడ్డలిపెట్టు. మింగ మెతుకులేదు నిలువ నీడలేదు, ఎవరు అన్నం పెడతారు ఎవరు ఆదరిస్తారు.

సాయంత్రం ఎనిమిది గంటలకు, ఇంటి యజమానీ, హోటలువాడూ వెళ్ళగొట్టగా అతడు, తన కాళ్ళీడ్చుకు పోయిన దారినబడి నడుస్తూ కోనేరు వద్దకు వచ్చాడు.

* * *

ఆమె, ఆ కోనేరువైపు చూస్తూ ఆ కిటికీవద్ద కూచోడంకూడా కొన్నాళ్ళకు అత్తగారికీ, ఆడుబిడ్డకూ చాలా పెద్ద నేరంగా కనపడింది.

"ఎవరికోసం అలా చూస్తావ్ ?" అని ఆడబిడ్డ అడిగింది.

"నీ వెధవ మొహం చూడటానికి అక్కడికి ఎవరూ రారులే," అని అత్తగారు ఈసడించింది.

ఆమెకు జీవితంలో, ఆనందమూ శాంతీ మృగ్యమయాయి.

"ఛీ! వెధవ బ్రతుకు" అని నిరాశతో నిట్టూర్పు విడిచింది. కాని, ఈ బ్రతుకునుంచి విడివడడానికి మార్గం తోచలేదు.

* * *

అతడు ఆ కోనేటిగట్టున కూచుని చాలాసేపు ఆలోచించాడు.

అంతా నిశ్శబ్దంగావుంది తనకు వెళ్ళడానికి ఒకచోటుగాని, వుండడానికి ఒక ఆధారంగాని కనుపడలేదు.

ఆ కోనేరు ఒక్కటే అతనికి ఆధారంగా కనుపడింది, ఆ నిమిషానికి. ఆత్మహత్య చేసుకోడాన్ని గురించి దినాలూ, వారాలూ, గడిచిపోయ్యేట్లు ఆలోచించేవారు, ఆత్మహత్యనే తమ బాధలకు విముక్తిగా భావించేవారు ముందు వెనుకలు చూడరు. రాత్రి పదిన్నర అయింది. కొద్దిపాటి గలగల చప్పుడుతో అతడు కోనేటిలో కలిసిపోయాడు.

* * *

ఆనాటిరాత్రి ఆమెభర్త ఇంటికి చాలాపొద్దు పోయివచ్చాడు.

ఈ లోపల అత్తగారు. ఆమెను ఎన్నో కారణాలకు ఎన్నో తిట్లుతిట్టింది.

"ఇలాంటి, ఎందుకు పనికి రాని బ్రతుకు బ్రతక్కపోతే ఆ కోనేటిలో పడి చావరాదూ? గంటలకొద్దీ ఆ కోనేటి వైపు చూస్తావే" అని ఆమెకు అత్తగారు సలహా ఇచ్చింది. ఆమెకు ఈ సలహా గాంఢాంధకారంలో ఒక పెద్ద మెరుపు మెరిసినట్లయింది.

భర్త పడుకున్నాక. చప్పుడు కాకుండా, ముందు వెనుకలు చూడకుండా అర్ధరాత్రి వేళ, తన బాధలన్నిటినీ కోనేటిగట్టున వదలి ఆమె కోనేటిలో పడింది.

* * *

తెల్లవారేటప్పటికి రెండుశవాలూ ఒకదాని పక్కన వొకటి కోనేటిలో తేలినవి.

జనం గుంపులుకూడారు, పోలీసులు వచ్చారు. శవాలను తీశారు. విచారణ జరిగింది.

రెండు శవాలు.

స్త్రీ—పురుషుడు.

ఒకరి కొకరికి సంబంధంలేని స్త్రీ పురుషుల శవాలు, ఒక కోనేటిలో, ఒక్కనాడు. ఒకదాని ప్రక్కన ఒకటి తేలడానికి కారణం ఏమిటో !

ఆ ఇద్దరికీ ఏదో సంబంధం వుండి తీరాలన్నారు పంచాయతీదార్లు.

లోకం వెంటనే నమ్మింది.

* * *

అసలు నిజంమాత్రం, ఆ కోనేటి గర్భంలో దాగిపోయింది.